

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exempla, Divinæ Iræ, Per Opera Poenitentiae, Nobis Leniendæ

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§.8. Nos quoq[ue] pro peccatis nostris Deo satisfactionem præstare
debere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52193](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52193)

runt, & semper propiores facti, Elysi odoris fragrantiam magis ac magis perceperunt. Vnde mirifico quodam gaudio permulsi gemitum lætitia miscuerunt, ingressique passim strata sanctorum corpora inuenerunt, quibus honorificè sepeliendis eos diuina prouidentia voluerat esse superstites. Quamquam & illud inde est consecutum, vt & ipsi criminibus suis desletis, post hac Deo impensius deseruirent, quin & iucundiùs, quia hostium timore erant liberati.

VIII.
 NOS QUO-
 QUE PRO
 PECCATIS
 NOSTRIS
 DEO SA-
 TISFACTI-
 ONEM
 PRAESTA-
 RE DEBE-
 RE.

Multa nobis congruunt, quæ in hac historia continentur. Peccarunt Rhemenses; peccauimus & nos. Rhemenses iram Dei in se prouocârunt; prouocauimus & nos. Moniti sunt sæpe Rhemenses, vt se se corrigerent, atque mores suos emendarent; moniti sumus & nos. Venit tandem ira Dei super illos, & ab Attila velut belli turbine, afflicti sunt; venit & super nos ira Dei, quos satis diu bella flagellauerunt. Illi isti sapuerunt; & quod euitare non poterant, ad scelerum suorum expiationem susceperunt. Et ecce vna morte poenitentes, & martyres facti sunt. Nos quoque vndique ab armatis septi, cum tribus pueris dicamus;

mus: *Benedictus es Domine Deus patrum nostrorum, & laudabile & gloriosum nomen tuum in sacula: quia iustus es in omnibus, quae fecisti nobis, & uniuersa opera tua vera, & via tua recta, & omnia iudicia tua vera. Iudicia enim vera fecisti, iuxta omnia, quae induxisti super nos, & super ciuitatem sanctam patrum nostrorum Ierusalem; quia in veritate, & in iudicio, induxisti omnia haec propter peccata nostra. Peccauimus enim, & iniquè egimus recedentes à te: & deliquimus in omnibus: & praecepta tua non audiuimus, nec obseruauimus, nec fecimus sicut praeceperas nobis, ut bene nobis esset.* Dan. 31.
Hoc agnoscendum est primò, uti & S. Nicæsius voluit à populo Rhemensis agnosci, immitti scilicet talia mala à Deo in pœnam criminum nostrorum. Crimina diluenda sunt, ad quod tria pertinent. Ut enim corde, ore, opere Deum offendimus, ita eodem ordine eundem placamus; corde per contritionem, ore per confessionem, opere per satisfactionem. Neque enim si vel hominem læsisti, satis est dolere de eo læso, aut fateri, quòd eum læseris, sed etiam compensandum est damnum illatum. Vnde D. S. Chrysostomus ait: *Perfecta pœnitentia cogit peccaterem omnia libenter ferre: in corde eius* S. Chrys. serm. de pœnit.

M s

centri-

*contritio, in ore confessio, in opere tota humi-
 litas. Satisfactio autem hæc exigitur, quia
 Deus non solum misericors, verum etiam
 iustus est, faciens misericordias Dominus, &
 iudicium omnibus iniuriam patientibus; atque
 in eo misericordia & veritas obuauerunt sibi.*
 Nullum itaque peccatum relinquit impuni-
 tum. Si enim homo non resipiscat; & illud
 in se ipso non puniat; punit id diuina iustitia
 vel clementer in hac vita; vel condigne
 in altera. *Nihil aliud agit, quem veraciter
 pœnitet, ait S. Augustinus, nisi ut id, quod
 mali fecerit impunitum esse non sinat: eo quippe
 modo sibi non parcenti ille parcat, cuius altum,
 instumque, iudicium nullus contemptor euadit.*
 Et natura docet, omni culpæ pœnam debe-
 ri, maximè si grauis sit; quod enim in pri-
 uatis Rebus publicis fit, ut per leges, & ius-
 titiam, ciues coërceantur; id etiam necesse
 est fieri in toto mundo. Neque vllus est Pa-
 ter familias, aut vllus bonus ludimagister,
 vel superior, qui delicta subditorum pœnis
 non castiget. *Quis filius, inquit Apostolus,
 quem non corripit pater? Punit ergo Deus, si
 nos non puniamus; & qui verè pœniten-
 tiam agunt, se ipsos puniunt, ne à Deo pu-
 niantur: aut pœnam acceptant, in satisfac-
 tionem, dum puniuntur.* Est

Psal. 102.

6.

Psal. 84.

11.

S. Augu-
stin, epist.

54.

Hebr. 12.

7.

Est autem satisfactio actio, vel punitio criminum à nobis commissorum, vel sponte suscepta, vel sacerdotis arbitrio, pro gravitate delicti imposta. Quæ utraque, ut qualis sit, intelligatur, sciendum est aliam satisfactionem esse perfectam, quæ fit ad absolutam & perfectam æqualitatem, ut cum 100. Philippæi, pro 100. redduntur; aliam imperfectam, quæ fit ad æqualitatem imperfectam, ut cum quis pro 100. Philippæis satisfieri sibi patitur 50. Philippæis, quos alter solos habet. Nos Deo, in hac vita, numquam pro peccatis in eum admissis, atque iniuria illi irrogata ex æquo possumus satisfacere, nisi interueniente gratia, adeoque nec satisfactione perfecta, cum offensa sit infinita (quia contra Deum infinitæ dignitatis) & Dei sit, quidquid Deo rependimus, omnia enim à Deo accepimus. Satisfactio igitur nostra imperfecta est; quia Deus pro immensa sua in nos pietate, voluit, ut, si post baptismum denuo peccaremus, & pœnitentiam ageremus, & fructus dignos pœnitentiæ ageremus. Itaque peccata statuit, per contritionem & confessionem quoad culpam; quoad pœnam autem, per satisfactionem.

pœna-

IX:

QVID, ET
QVOTV-
PLEX SIT
SATISFA-
CTIO?
Concil.
Trident.
sess 14.
c. 9°